

egentlige Andagts- og Opbyggelsestime, i hvilken hun gennem Minderne finder Erstatning for, hvad Livet nægtede hende. Først nu, da Emanuel er borte, og hun kan tænke paa ham uden Uro, uden Bekymring og uden Bitterhed, — først nu synes hun rigtigt at eje ham, at turde give ham sin fulde Fortrolighed og sin hele Kærlighed. Ja, ogsaa „Gutten“ har ligesom faaet nyt Liv for hende nu, da Fortidens Skygger er vegne fra hans Billede.

— — Men der er ogsaa andre, der besøger Emanuels Grav. Ikke saa sjelden hænder det, at en eller flere Baade med sortklædte Mænd og Kvinder kommer sejlene over Fjorden og lægger til ved Strandens store Sten, hvorfra Mændene bærer Kvinderne i Land paa deres Arme. Tavse stiger de op paa Kirkegaarden og staar længe aldeles ubevægelige omkring Graven, hensunkne i Bøn.

Det er Emanuels gamle Venner ovre fra Sandinge Leje, der nu efter hans Død vier ham en formelig Tilbedelse. De har dannet et eget Samfund derovre, en Sekt, der fuldstændig gaar op i at leve i Mindet om hans Liv og Gerning. „Guds Lam“ kalder de sig, og efter Sigende skal de allerede have vundet en ikke ringe Udbredelse. De lever alle stille og fredsommeligt, idet de ydmygt stræber efter at blive Emanuel lig i alle hans Fuldkommenheder. Hver Søndag Eftermiddag forsamles de til Møder for at tale sammen om ham, opbygges af hans Ord og lytte til Fortællinger om hans underfulde Liv. Og mindst een Gang om Aaret gør de — i Ensomhed eller i Følge — en Valfart til hans Grav.

Om hans Fødsel og Opvækst skal der allerede gaa mange mærkelige Sagn. Saaledes fortælles der, at hans fromme Moder, mens hun bar ham under Hjertet, en Nat i en Drøm følte Guds Hænder lægge sig velsignende paa hendes Hoved og hørte en Stemme i Mørket sige: „Du skal føde Menneskene en Frelser.“ Endvidere paastaas det, at han allerede som Dreng ofte fastede og daglig gik ned paa Gaden og delte sin Mad med de fattige. Dog om disse og andre lignende Fortællinger hersker der allerede nogen Uenighed. Derimod næres ingen Tvivl om, at han døde som et Offer